

og aldeles tydelig. Kongeloven er skreven med en overmaade stor Omhyggelighed; men ikke desto mindre er der visse Ord og visse Yttringer indløbne, der gjøre, at der dog kunde være Tvivl om, hvorvidt ikke Arvegangen kunde springe fra den ene Linie til den anden Linie til Fordeel for En, der var Dvinde af Mand. Jeg veed meget vel, at den almindelige Mening i denne Henseende er for den streng lineale Arvegangsmaade; men selv de, der antage dette bestemt, indromme dog, at Ordene derom ere mindre klare og mindre tydelige; men det er meget slemt med disse mindre klare og mindre tydelige Ord i en Lov, der handler om et heelt Riges Belfærd og maastee Existentis. Hvis vi ogsaa antage, at Uklarheden ikke er saa meget stor endda, saa kunde det dog hælde sig, at i Fremtiden en eller anden Stormagt kunde komme og fortolke Sagen paa sin Viis. Men, var det ogsaa aldeles sikkert, at der ingen saadant Tvivlsmaal kunde være med Hensyn til Arvefølgen, saa vilde der allerede i det Dieblit den mandlige Linie af Prinds Christian af Glücksborg skulde udslukkes, komme en Arving, hvorfra, ja det kan Ingen sige, heller ikke hvem han var eller af hvilken Slægt, han kunde meget godt være Keiser eller Prinds af Russland, Hertug af Gotha, han kunde være, hvad det skulde være, men hvem han end var, vilde han ikke komme og beile til det danske Folks Gunst for at faae Thronen, men han vilde komme og gjøre sin Ret gjældende til Danmark, enten man vilde have ham eller ikke; han tog saa Danmark i Besiddelse efter den sidste Konge, ligesom et andet Arvegods, man kan arve. Det synes mig ikke var saa godt for det danske Folk; hvad kunde det gjøre derved, det kunde i Mellemtiden ikke gjøre Andet end hvert Aar see efter i Statskalenderen og Almanakken, hvor det kunde finde den, der med Tiden kunde blive Hersker over dem, Andet havde det i saa Henseende ikke at gjøre. Naar da engang den glücksborgske Stamme var uddøet, saa vilde det meget let kunne hælde sig, at den danske Throne blev Gjenstand for Speculation, de fremmede Magter vilde naturligtviis speculere paa Danmark ved Giftermaal, og det synes jeg ikke var godt for Danmark; det kunde meget let hælde sig, at en lille tydsk Hertug havde det

aldeles i sin Magt, ved at bortgive sin Datters Haand, at bortstjænte Danmarks Throne til hvem han vilde. Hvis man nu saaledes, efter at den glücksborgske Stamme var uddøet, vilde lede efter en Cognat, saa vilde man have megen Vanskelighed ved at finde ud af, hvorledes man skulde opdage ham, da den Traad, som Kongelovens Arvefølge udtaler, „den sidste Konge“ ikke mere er til, og den Mand, hvori Kongeloven er skreven, vilde man alligevel ikke kunne finde, om man saa gif omkring i Europa med Kongelovens døde Bogstav i Haanden og ledte efter en Arving; thi den Mand, hvori Kongeloven er skreven, er aabenbar den, ved en streng lineal Arvegangsmaade at knytte Interessesen for Thronen til den sidste Arving, saaledes, at han maa formodes at have dansk Opdragelse og dansk Sind; men det vilde man paa ingen Maade kunne opnaae ved at søge den; der vilde være nærmest den sidste Konge, dersom denne Combination ikke havde fundet Sted, hvorimod denne Mand langt lettere kunde fastholdes i det Dieblit, at den sidste mandlige Arving af den glücksborgske Stamme kunde have Afgang til at staffe sin nærmeste Cognat Thronen, hvortil han vist af al Magt vilde arbejde. Men det er naturligtviis ikke nok; man anfører naturligtviis ogsaa, hvad Skade det kunde være til, hvis Kongeloven ikke blev ophævet; man maa, naar man vil være retfærdig, tænke paa, hvad Skade det kunde gjøre, naar den blev hævet. I denne Henseende taler man meget om, at man vilde kunne stille Slesvig fra Danmark i det Dieblit, Kongelovens Arvefølge, som netop er det, der forener Slesvig og Danmark med hinanden, skulde blive ophævet. Men det er jo ikke alene Kongeloven, der forener Slesvig med Danmark; det er allerede viist under Sagens 1ste Behandling, at det er ikke alene en personel, men ogsaa real Union, der knytter disse Lande med hinanden. Hvis man antog, at Kongelovens Arvefølge var det eneste Baand imellem Danmark og Slesvig, vilde man komme til det Resultat, at, naar Frederik den Tredies hele Afsom, saavel Mand som Dvinde, var uddøet, maatte Slesvig ikke hænge længe sammen med Danmark; men det er dog en Mening, hvortil man naturligtviis ikke kan komme.